

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917212560
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917212560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne: I. S., T.. XX.XX.XXXX, H. Č., R. XX/X, zast. JUDr. V.B.I. Š.I., Z.B., G. G. G., G.. R. XXX/XX proti žalovanému: C., G..M..B., G. G. H., C. XX, V.: XX XXX XXX, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 15Csp/325/2017 - 50 z 19.09.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi 500,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyňi nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že tieto trovy konania je povinný zaplatiť žalovaný na účet právneho zástupcu žalobkyne.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 9C/185/2014-101 z 20.11.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/269/2016 z 24.05.2017 bolo vyhovené žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Z odôvodnenia týchto rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyňa so žalovaným uzavrela zmluvu o úvere, ktorá bola zmluvou spotrebiteľskou, uzatvárala ju vo finančnej tiesni, išlo o typicky formulárovú zmluvu vopred pripravenú, ktorej podmienky a obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť. Úver mohla teda získať iba v prípade, ak podpíše všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohla dôkladne oboznámiť, neboli jej vysvetlené skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v týchto dokumentoch. Skúmajúc prijateľnosť zmluvných podmienok dospel k záveru, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne pre prípad neplnenia povinností riadne splácať úver je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda aj neplatnou. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 30.06.2017. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalovaný písomným podaním z 13.12.2013 (správne 13.12.2012 - poznámka odvolacieho súdu) vyzval zamestnávateľa žalobkyne, aby v zmysle uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenej so žalobkyňou 26.04.2011 vykonával žalobkyňi zrážky zo mzdy podľa jej príjmu do úplného splatenia dlhu, t.j. do výšky 1.729,84 eur k č. zmluvy XXXXXXXXXX. Zo žiadosti žalovaného o zrážky zo mzdy z 12.10.2013 zistil, že žalovaný vyzval zamestnávateľa žalobkyne, aby v zmysle uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenej 26.04.2011 žalobkyňi vykonával zrážky podľa príjmu k č. zmluvy XXXXXXXXXX až do úplného splatenia dlhu, t.j. do výšky 2.492,52 eur. Z listiny

označenej ako „Prehľad tretinových exekúcií v období od 01.11.2012 do 31.08.2015 AKT“ zistil, že zo mzdy žalobkyne jej zamestnávateľ v rozhodnom období od 01.11.2012 do 31.08.2015 vykonal zrážky v celkovej výške 1.272,30 eur.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, vychádzajú zo zisteného skutkového stavu konštatoval, že v prejednávanej veci bola nepochybne naplnená hypotéza § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., keďže právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov z 20.11.2015 sp.zn. 9C/185/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.05.2017 sp. zn. 11Co/269/2016 bolo rozhodnuté, že Dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej boli žalobkyni vykonané zrážky zo mzdy vo výške 1.272,30 eur, je neplatná. Mal za to, že priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyni vznikla konaním žalovaného a je aj určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takého konania trpieť. Zároveň je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom. Pri určení výšky priznaného zadostučinenia súd dospel k záveru, že je primeraná povahe a rozsahu primeraného finančného zadostučinenia, prihliadajúc na okolností prípadu. Konštatoval, že porušenie práv spotrebiteľa bolo jednoznačne konštatované v rozsudku vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 9C/185/2014. Toto porušenie práv žalovaný nespochybnil, bolo o ňom právoplatne rozhodnuté, preto z neho súd vychádzal. Konštatoval, že došlo k závažnému porušeniu práva žalobkyne zo strany žalovaného, ochrany ktorého sa úspešne domáhala súdnou cestou. Primeranú k povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne považoval sumu 500,- eur, ktorá poskytuje žalobkyňa ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyni, ako bolo preukázané, vznikla reálna ujma vo výške rozdielu medzi výškou sumy, ktorú na úhradu úveru žalovanému zaplatila a vyčerpanou výškou úveru, čo predstavuje 896,30 eur. Mal za to, že výška primeraného finančného zadostučinenia (500,- eur) sa javí ako primeraná vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zdôrazňoval, že výrazné porušenie práva povinnosti žalovaným vyplýva aj z jeho vlastného podania, z ktorého je zrejmé, že za úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý vo výške 1.000,- eur mala žalobkyňa povinnosť zaplatiť sumu 1.872,- eur, pričom tým, že žalobkyňa prvých 4 splátky uhradila v celkovej výške 624,- eur a následne jej formou zrážok zo mzdy bola zrazená suma 1.272,30 eur na splatenie úveru vo výške 1.000,- eur uhradila čiastku 1.896,30 eur, čo prevyšuje o 896,30 eur výšku poskytnutého úveru. Vzhľadom na rozsah a intenzitu zásahu žalovaného do práv a povinností žalobkyne ako spotrebiteľky aj s prihliadnutím na rozsah porušenia záväzku žalobkyne zo zmluvy o úvere rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni, ktorá mala v konaní plný úspech priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bol toho názoru, že ust. § 3 ods. 5 veta druhá zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa priznáva síce spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Zdôrazňoval, že má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp.zn. 9C/185/2014, ktorým bola určená neprijateľnosť zmluvnej podmienky a bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 432,30 eur, ktoré vzniklo v súvislosti so zmluvou. Mal však za to, že určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu, priznanú náhradu finančného zadostučinenia považoval za neprimerane prísnu, založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútu primeraného finančného zadostučinenia sa primerane vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), preto súd bol povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 OZ, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Bol toho názoru, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného z finančného zadostučinenia. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. V konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov, okrem žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky si žalobca (žalobkyňa v tomto konaní - poznámka odvolacieho súdu) uplatnil aj právo na vydanie bezdôvodného

obohatenia, v oboch prípadoch bol žalobca úspešný, preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Poukazoval na to, že žalobca, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Prehlásil svojim podpisom na zmluve, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázal na skutočnosť, že dokopy uzatvoril so žalobcom 6 zmlúv o úvere v rokoch 2006 až 2011. Poukazujúc na predpoklady priznania finančného zadosťučinenia konštatoval, že v zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom tohto ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo právneho vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať ujmu žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. V danom prípade považuje finančné zadosťučinenie požadované žalobcom za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. Vo vzťahu k výške nároku konštatoval, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval, v čom spočívala nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadosťučinenia vo výške 500,- eur, nie je teda zrejmé, aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená (nemôže byť totožná so vzniknutým bezdôvodným obohatením a už vôbec nie je na mieste ho prevyšovať). V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok NS ČR sp.zn. 30Cdo/1747/2014 a sp.zn. 32Cdo/139/2008). Súd v danom prípade opomenul aj v prípade ak mal súd v úmysle poskytnúť ochranu žalobcovi ako spotrebiteľovi, nemožno opomíňať zásadu kontradiktórnosti, ktorou je ovládaný moderný civilný proces. Súd takto nepostupoval. Preto skutkové tvrdenie, že žalobcovi nebola spôsobená nemajetková ujma je nesporné de facto a de jure. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo k takej vade, na ktorú odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Z rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd vyporiadal s označením v zmluve z hľadiska posúdenia, či ide o zmluvu obchodnoprávnou alebo spotrebiteľskú, pretože nepostačuje predchádzajúci rozsudok, ktorým bola zmluva posúdená ako spotrebiteľská v odôvodnení takéhoto rozsudku, ktorým súd priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie na rozdiel od výroku nie je pre strany ani súdy záväzné. Vo vzťahu k trovám konania poukazoval na to, že pred inými všeobecnými súdmi prebieha viacero konaní, v ktorých vystupuje totožný právny zástupca s totožným predmetom konania. Príkladmo uviedol, pred ktorými okresnými súdmi, pod ktorými spisovými značkami. Mal za to, že prejednávaná vec má znaky stereotypnej právnej agendy, keď podania žalobcu majú prvky štandardných až automatických postupov a práve stereotypná právna agenda v spojení s nízkou hodnotou sporu je dôležitým ukazovateľom, ktorý oprávňuje súd k modernácii uplatnených trov právneho zastúpenia. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/21/2009 časť odôvodnenia ktorého citoval uviedol, že postup právneho zástupcu v takto jednoduchých veciach je motivovaný práve ziskom z náhrady trov právneho zastúpenia.

7. Odvolanie žalovaného bolo žalobkyni doručené 08.11.2018, vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 378 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

10. Rozsudok bol vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 11.12.2019 o 9,45 hodine v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 04.12.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1, 2 C.s.p.

11. Žalovaný v odvolaní namieta odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.

12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p., ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p. (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

15. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p. (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

16. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

17. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

18. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

19. Zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

20. Odvolací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

21. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu a na ne odkazuje podľa § 387 ods. 2 C.s.p.

22. Za nedôvodnú je potrebné považovať námietku žalovaného o neexistencii dôvodov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

23. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práva, povinnosti ustanovením zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práv alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

24. Zákon o ochrane spotrebiteľa v citovanom ustanovení priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli. Pre priznanie tohto peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky. Môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnené zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo.

25. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil svoj záver o splnení podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na súdom zistené okolnosti, že žalovaný sa domáhal zaplata nielen poskytnutého úveru, ale aj poplatkov a úroku na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 26.04.2011 pri zohľadnení, že opakovane požadoval zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok, podľa názoru odvolacieho súdu ide o takú intenzitu zásahu do práv žalobkyne konaním žalovaného, ktorá odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške uplatnenej žalobcom (500,- eur), ktorá je nižšia než rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a sumou, ktorá na predmetný úver bola žalovaným získaná jednak splátkami žalobkyne a sumou vymoženou, resp. získanou na základe zrážok zo mzdy uskutočnených zamestnávateľom žalobkyne (896,30 eur).

26. Je potrebné zdôrazniť, že priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

27. Za nenáležité je potrebné považovať tvrdenie žalovaného v odvolaní, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp.zn. 9C/185/2014 súd určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky a zaviazal ho na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 432,30 eur, ktoré vzniklo v súvislosti so zmluvou a k tomu nadväzujúce ďalšie odvolacie námietky z dôvodu, že predmetom rozhodovania vo veci Okresného súdu Trebišov sp.zn. 9C/185/2014 z 20.11.2015 bolo iba určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

28. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške účelne vynaložených

trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).